

ΛΙΝΑ ΡΟΚΟΥ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

Μυθιστόρημα



ΙΚΑΡΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

© Λίνα Ρόκου & Εκδόσεις Ίκαρος 2017

ISBN 978-960-572-216-6

ΛΙΝΑ ΡΟΚΟΥ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

μυθιστόρημα

ΙΚΑΡΟΣ

Κάτι επικίνδυνα κομμάτια
χάος
είν' η ψυχή μου
που έκοψε με τα δόντια του
ο Θεός

άλλοι τα τριγυρίζουν πάνω σε σανίδια
τα δείχνουν
τα πουλάνε
τ' αγοράζουν

εγώ δε τα πουλώ

οι άνθρωποι
τα κοιτάζουν
με ρωτάνε
άλλοι γελάνε
άλλοι προσπερνάνε

εγώ δεν τα πουλώ

«Κάτι επικίνδυνα κομμάτια»
του Μίλτου Σαχτούρη

Σε παρακαλώ απόψε
την ψυχή μου βρες και κόψε
Πάρε την αναπνοή μου
βάλε τέρμα στη ζωή μου

«Ένα τραγούδι πες μου ακόμα»
του Τάκη Μουσαφίρη

Στην Κέρκυρα, που με έκανε ό,τι είμαι.

Το σώμα

Χνούδι απαλό. Στα χέρια, στα πόδια, στην ηβική χώρα. Ανατριχιάζει εύκολα, με το παραμικρό άγγιγμα στο κορμί της. Δάχτυλα πέντε, σε κάθε πόδι, αλλά και σε κάθε χέρι. Νύχια διάφανα, μάτια καστανά. Μικρές, γαλάζιες φλέβες στον καρπό, ρυάκια ζωής που δεν ελέγχονται από εκείνη. Στόμα που ανοιγοκλείνει για να μιλήσει, να γελάσει, να μασήσει την τροφή. Λεπτό έντερο, ένα τούνελ μπερδεμένο μέσα της. Υγρά πολλά, στο στομάχι, στον κόλπο, στο στόμα. Χτενίζει τα μαλλιά της και τα τινάζει πίσω. Φυσάει τη μύτη της και οι μύξες κολλάνε στο χαρτομάντιλο. Το σούρουπο, τα γόνατά της κόβονται, η νοσταλγία της ξεκούρασης απλώνεται στα κύτταρά της. Οι αύλακες του εγκεφάλου της, ένας λαβύρινθος χωρίς διέξοδο. Οι σκέψεις που τον διατρέχουν, μοιάζουν με ανάσες βρέφους. Ανεπαίσθητες και άρρυθμες. Η καρδιά της χτυπά όπως η δική σου. Δεν έχεις τίποτα να φοβηθείς. Άλλη μια ζωντανή ύπαρξη, ακριβώς όπως εσύ.

Η γνωριμία

Περνούσε από τη γειτονιά εδώ και χρόνια. Τον άκουγα να διαλαλεί την ιδιότητά του με δυνατή φωνή. Θα πίστευε κανείς ότι το επάγγελμά του έχει πεθάνει πια, αλλά συζητώντας με φίλους, από άλλες γειτονιές, με διαβεβαίωσαν πως υπάρχει τουλάχιστον ένας σε κάθε συνοικία. Τα τελευταία χρόνια, τα λεγόμενα της κρίσης, είχαν πάρει πάλι τα πάνω τους. Τριγύριζαν στους δρόμους, έτοιμοι να αγοράσουν ό,τι είχε κανείς για πέταμα. Καμιά φορά, αν κάποιος βρισκόταν σε μεγάλη ανάγκη, τους έδινε και πράγματα που αγαπούσε, που δεν ήθελε να αποχωριστεί, που είχαν γι' αυτόν περισσότερο συναισθηματική αξία παρά πρακτική. Οι συναλλαγές αυτές ποτίζονταν με δάκρυα. Ο παλιατζής όμως έπρεπε να κάνει τη δουλειά του. Κι αυτό έκανε. Έπαιρνε τα νοτισμένα από τη θλίψη αντικείμενα και τα στέγνωνε με ένα πιστολάκι μαλλιών. Η ζωή συνεχιζόταν.

Κρατούσα στη χούφτα μου τα τελευταία κέρματα που

μου είχαν απομείνει. Ήμουν άνεργη επί 14 μήνες. Έφαγα σταδιακά ό,τι οικονομίες είχα στην άκρη και η μόνη λογική λύση θα ήταν να ζητήσω βοήθεια από τους δικούς μου, που έμεναν στο Νησί και δεν ήξεραν καν ότι δεν είχα δουλειά εδώ και τόσον καιρό. Δεν μπορούσα να τους το πω. Ήθελα να τους αφήσω στην άγνοιά τους, στη γαλήνη τους. Για κανέναν λόγο δεν έπρεπε να διαταράξω τον βαθύ τους ύπνο. Κρατούσα τις νύχτες της αγρύπνιας μόνο για εμένα, τις είχα κερδίσει με το σπαθί μου. Σε τίποτα δεν μου έφταιγαν οι άλλοι άνθρωποι. Ο καθένας σηκώνει τον δικό του σταυρό, αυτόν που ο ίδιος έχει πελεκήσει με φροντίδα και υπομονή μέσα στον χρόνο. Από τη στιγμή που πήρα την απόφασή μου μέχρι την ώρα που τελικά τον φώναξα από το μπαλκόνι να ανέβει επάνω, στον τέταρτο, πέρασαν αρκετές δύσκολες ημέρες. Κάθε πρωί που τον άκουγα, η σκέψη μου κολλούσε σε αυτόν. Δεν χρειαζόντουσαν παρά μόνο μερικές απλές κινήσεις για να τον φέρω κοντά μου. Βήματα προς την μπαλκονόπορτα, στρίψιμο χερουλιού, έξοδος στο μπαλκόνι, ηχητικό σήμα εκ μέρους μου. Στην πραγματικότητα, βέβαια, δεν έκανα τίποτα. Το ζούσα όμως με τη φαντασία μου και ήταν τόσο έντονο όλο αυτό, που με άφηνε κουρασμένη και πικραμένη γιατί, παρά την ενέργεια που ξόδευα, το αποτέλεσμα ήταν –αναμενόμενα– μηδαμινό.

Ένα πρωί, η πράξη πρόλαβε τη σκέψη. Απλώς σηκώθηκα από το κρεβάτι, βγήκα έξω και τον φώναξα. Είχε φτάσει λοιπόν η στιγμή που θα ταύτιζα τη φωνή με ένα πρόσωπο και αυτό δεν ήταν δα και μικρό βήμα. Ένιωσα ευχάριστη αναστάτωση, θα γινόταν επιτέλους κάτι μη αναμενόμενο,

θα γινόταν κάτι. Μετά ντράπηκα. Και ύστερα έδωξα την ντροπή ή, τουλάχιστον, έτσι νόμιζα. Δεν ήμουν η πρώτη, ούτε και η τελευταία που βρέθηκε σε ανάγκη, δεν ήμουν η μοναδική που δεν μπορούσε να πληρώσει το νοίκι της. Οι καιροί ήταν δύσκολοι. Θα είχε δει πολλούς ανθρώπους σε κατάσταση εξαθλίωσης. Και στο κάτω κάτω της γραφής, ο άνθρωπος αυτός έκανε τη δουλειά του. Όπως και να 'χει, χτύπησε το κουδούνι, άνοιξα την πόρτα, γιατί αυτό έπρεπε να γίνει. Ένας άνδρας, ντυμένος στα γκρι, μπήκε με μεγάλα βήματα στο σαλόνι του σπιτιού μου. Φορούσε γκριζο τζιν παντελόνι, πουλόβερ, τραγιάσκα και γάντια, από αυτά τα κομμένα, χωρίς δάχτυλα. Στους ώμους του, ένα σταχτί, βρομερό σακίδιο. Κοίταξα το πρόσωπό του. Με έκπληξη διαπίστωσα ότι ήταν νέος, όχι πάνω από 30. Κόμπιασα, ήμουν τόσο σίγουρη ότι θα ήταν μεσήλικας. Δεν ξέρω τι με είχε κάνει να φτάσω σε αυτό το συμπέρασμα, ίσως επειδή μέσα μου θεωρούσα το επάγγελμά του ξεπερασμένο. Δεν πίστευα ότι ένας νέος άνθρωπος θα αποφάσιζε να γίνει παλιατζής. Με κοιτούσε περιπαικτικά με τα μαύρα του μάτια, σαν να επρόκειτο να ακολουθήσει κάτι πολύ αστείο, στα όρια της φαρσοκωμωδίας, κάτι στο οποίο θα συμμετείχα κι εγώ, είτε ήμουν έτοιμη είτε όχι.

– Καλημέρα σας.

– Καλημέρα. Περάστε.

– Ευχαριστώ.

– Να σας προσφέρω κάτι; Έχω καφέ.

– Μόνο ένα ποτήρι νερό. Όχι από το ψυγείο, από τη βρύση. Ευχαριστώ.

Μέχρι να πάω στην κουζίνα, είχα μετανιώσει φριχτά που τον είχα βάλει στο σπίτι μου. Ήταν περίεργο που ένας ξένος άνδρας στεκόταν στο σαλόνι μου. Μπορεί να ήταν σαδιστής, μπορεί να με βουτούσε, να μου έκλεινε το στόμα, να μου έκανε κακό δηλαδή, να με χαράκωνε ή κάτι τέτοιο. Έπρεπε λοιπόν να βρω μια δικαιολογία για να τον ξαποστείλω το συντομότερο δυνατόν. Ακόμη κι αν δεν έβρισκα, θα τον έδιωχνα παραδεχόμενη ότι απλώς το μετάνιωσα. Αν κι αυτό ίσως να τον εξαγρίωνε. Ίσως. Με το που επέστρεψα στο σαλόνι, κρατώντας το ποτήρι με το νερό, τον είδα να περιεργάζεται τις βιβλιοθήκες μου.

– Τόσο πολλά βιβλία δεν έχω ξαναδεί σε σπίτι. Κι έχω μπει σε πολλά. Αυτά θέλετε να πουλήσετε; με ρώτησε χαμογελαστός και έτσι πια ήμουν σίγουρη πως με κορόιδευε, ότι ήξερε πολύ καλά πως δεν ήταν τα βιβλία αυτά που ήθελα να του πουλήσω. Είχα πέσει στην παγίδα του, ήταν ολοφάνερο ότι αυτός με επέλεξε, όχι εγώ. Περιέργως, αυτή η σκέψη με ηρέμησε.

– Όχι. Θέλω να σας πουλήσω τον σπλήνα μου.

– Τη σπλήνα σας εννοείτε.

– Τον. Δεν θα μου ξεριζώσετε το αρσενικό από μέσα μου.

– Μα κανείς πια δεν χρησιμοποιεί το αρσενικό, όλοι λένε η σπλήνα.

– Δεν με ενδιαφέρει αυτό.

– Α, έπρεπε να το είχα φανταστεί. Φαίνεται από το πρόσωπό σας ότι είστε ιδιαίτερο κορίτσι.

– Γιατί το λέτε αυτό;

– Αν και μικρός, είμαι έμπειρος. Ειδικά τα τελευταία

χρόνια, ο καθένας θέλει να μου πουλήσει το κοντό του και το μακρύ του. Οπότε περιμένω τα πάντα.

– Σας ενδιαφέρει ο σπλήνας μου;

– Δεν μπορώ να σας απαντήσω θετικά ή αρνητικά, αν πρώτα δεν μου δώσετε κάποια στοιχεία. Σαν ιατρικό ιστορικό. Καταλαβαίνετε.

Σούφρωσα τα φρύδια μου, αν και του αναγνώρισα ότι είχε δίκιο, εκείνος έπιασε την γκριμάτσα μου και με διαβεβαίωσε ότι τηρεί αυστηρά το απόρρητο. Δεν είχα να ανησυχώ για τίποτα, λοιπόν. Έβγαλε ένα μεγάλο σημειωματάριο από το σακίδιό του κι ένα μικρό μαύρο μολύβι. Δεν έχασε χρόνο. Άρχισε να με ρωτά με σοβαρό ύφος, ενώ σημείωνε τις απαντήσεις πιέζοντας με μανία τη μύτη του μολυβιού στο χαρτί. Οι πρώτες ερωτήσεις ήταν αναμενόμενες. Με ρώτησε την ηλικία μου, το βάρος μου, το ύψος μου, αν είχα εγχειριστεί στο παρελθόν. Καθώς προχωρούσε, ήθελε να μάθει όλο και πιο προσωπικές και παράδοξες λεπτομέρειες. Σε ποια ηλικία έχασα την παρθενιά μου, πόσο τακτικά ενεργούμουν, αν είχα ονειρευτεί τον θάνατό μου και εάν είχα καταπιεί ποτέ τσίχλα. Αισθανόμουν τα μάγουλά μου να καίνε ανάλογα με τον βαθμό δυσκολίας της κάθε ερώτησης, αλλά δεν απέφυγα καμία. Απαντούσα σε όλες με ειλικρίνεια, όπως θα έκανα μπροστά στον γυναικολόγο μου ή στον παθολόγο. Η δική του φωνή ήταν σταθερή σε όλη τη διάρκεια της ανάκρισης. Αφού μου έκανε γύρω στις πενήντα ερωτήσεις, μου διευκρίνισε ότι δεν ήθελε να μάθει το όνομά μου. Μου ζήτησε, όμως, να διαλέξω ένα ψευδώνυμο. Δεν το σκέφτηκα καθόλου. Επέλεξα το όνομα που

είχα δώσει στο πρώτο μου γατί, αυτό που μου χάρισαν όταν έκλεινα τα δέκα.

– Έμμα.

– Χάρηκα που σε γνώρισα, Έμμα. Μέσα στις επόμενες τρεις ημέρες, θα σου τηλεφωνήσω ώστε να ορίσουμε πότε ακριβώς θα γίνει η πρώτη μας συναλλαγή.

– Δεν σκοπεύω να κάνω άλλες.

– Ναι, φυσικά. Αλλά ποτέ δεν ξέρεις.

Καθώς κατευθύνθηκε προς την πόρτα, ένωσα και πάλι έντονη ταχυκαρδία.

– Ποιο είναι το όνομά σου; τον ρώτησα.

Γύρισε προς το μέρος μου. Μου χαμογέλασε πλατιά και τότε για πρώτη φορά σκέφτηκα ότι ήταν όμορφος. Όμορφος, αλλά σκοτεινός. Μια μαύρη τρύπα που ρουφούσε ενέργεια.

– Σαν.

Πριν προλάβω να αναρωτηθώ τι σόι όνομα είναι αυτό, βρισκόταν κιόλας στο ασανσέρ. Συμπέρανα ότι πρόκειται για ψευδώνυμο. Σίγουρα πρόκειται για ψευδώνυμο. Μαναι. Πώς αλλιώς;

Αναμονή

Είχαν περάσει τέσσερις ημέρες από τη μέρα που ο Σαν βρέθηκε στο σαλόνι μου. Είχα απελπιστεί. Προφανώς το ξανασκέφτηκε και θεώρησε ότι δεν υπήρχε κανένας λόγος να ασχοληθεί μαζί μου. Δεν μπορούσα να πάψω να αναρωτιέμαι αν έκανα ή είπα κάτι λάθος, κάτι που τον έκανε να στραβώσει και να μετανιώσει για την αρχική του προθυμία να με εξυπηρετήσει. Κατέληξα ότι θα έφταιγε κάποια ή κάποιες από τις απαντήσεις που του έδωσα. Ίσως απογοητεύτηκε από τις πληροφορίες που του εκμυστηρεύτηκα ή, ακόμη χειρότερα, βαρέθηκε. Ναι, αυτό ήταν το πιθανότερο. Η ζωή μου ήταν εξαιρετικά βαρετή. Καμία έκπληξη, ανατροπή ή περιπέτεια δεν είχε σημαδέψει τη μέχρι τώρα πορεία μου, εκτός από το Συμβάν του 1989 και την ιστορία με τον Λ.Ρ., και κανένα από τα δύο αυτά περιστατικά δεν γνώριζε ο Σαν. Προφανώς, ο ιδιότυπος αυτός παλιατζής είχε μάθει να συναλλάσσεται με πολύ πιο ενδιαφέροντα άτομα, ίσως τραγουδιστές, ζογκλέρ και συλλέκτες έργων τέχνης.

Στεκόμουν άπραγη μέσα στο σπίτι μου και αναλογιζόμουν πως σύντομα οι αρμόδιες υπηρεσίες θα μου έκοβαν το ρεύμα, το τηλέφωνο, το νερό. Ήθελα να βάλω τα κλάματα, αλλά δεν μπορούσα. Ένιωθα μόνο τη γλώσσα μου σαν φύλλο χαλκού. Μόνο αυτό. Το περίεργο ήταν ότι από την ημέρα που ο Σαν βρέθηκε στο σαλόνι μου, δεν αισθανόμουν πείνα, ούτε στο ελάχιστο. Αναρωτιόμουν πόσο θα άντεχα ακόμη χωρίς φαγητό, αλλά χαιρόμουν γιατί τουλάχιστον δεν υπέφερα από τα γουργουρητά στο στομάχι μου. Προσπαθούσα να εξηγήσω πού οφειλόταν αυτή η αναισθησία και κατέληξα ότι –δεν μπορεί– θα ήταν κάποιου είδους αυθυποβολή, που όμως δεν θα διαρκούσε για πολύ ακόμη.

Είχα κουραστεί τόσο, που δεν έψαχνα πια να βρω λύση. Θα σταύρωνα τα χέρια και θα περίμενα απλώς το τέλος, που ασφαλώς δεν θα αργούσε να έρθει. Αυτή η σκέψη με παρηγορούσε, με ανακούφιζε. Στενοχωριόμουν βέβαια για τους γονείς μου που θα βυθίζονταν στο πένθος όταν θα μάθαιναν για τον θάνατό μου, αλλά δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Ίσως κατάφερνα να τους το αποκρύψω κι αυτό, όπως απέκρυφα το Συμβάν, το πρώτο μου τσιγάρο, το κόμμα που ψηφίζω και την απόλυσή μου. Κάτι θα έβρισκα να σκεφτώ, αλλά όχι τώρα, ίσως μετά τον θάνατό μου. Όχι τώρα, γιατί αισθανόμουν πολύ κουρασμένη και το μόνο που αποζητούσα ήταν ο ύπνος.

Με ξύπνησε το μονότονο κουδούνισμα του τηλεφώνου. Απάντησα μηχανικά. Άκουσα τη φωνή του. Η προφορά του ήταν υγρή και απροσδιόριστα εξωτική. Δεν το είχα προσέξει την πρώτη φορά που τον άκουσα να μιλάει.

– Έμμα, θα έρθω σε δύο μέρες. Προετοιμάσου σωστά. Οι οδηγίες μου είναι: να πλένεσαι και να λούζεσαι μόλις ξυπνάς και πριν πέσεις για ύπνο. Να βουρτσίζεις τα δόντια σου ανά έξι ώρες. Να εκκενώσεις το έντερό σου τουλάχιστον τέσσερις φορές και την κύστη σου τουλάχιστον δώδεκα. Όταν μου ανοίξεις την πόρτα, δεν θα φοράς τίποτα.

– Μάλιστα, απάντησα με βραχνιασμένη φωνή, αλλά απάντηση δεν πήρα. Είχε ήδη κλείσει.

Την επόμενη μέρα, η ανυπομονησία μου είχε ξεπεράσει κάθε προηγούμενο. Εξακολουθούσα να μην πεινάω, αλλά ένιωθα κάψιμο στο στομάχι από την αγωνία που με είχε κυριεύσει. Δεν ήταν ότι φοβόμουν την επέμβαση. Δεν είχα την παραμικρή αμφιβολία ότι ο Σαν θα ήξερε τι ακριβώς έπρεπε να κάνει, ότι θα ενεργούσε σαν να αφαιρούσε σπλήνες από ανθρώπινα σώματα σε καθημερινή βάση. Σκεφτόμουν τα μακριά του δάχτυλα να κινούνται με επιδεξιότητα μέσα μου και ανατρίχιαζα. Στενοχωριόμουν μόνο που δεν είχα βρει νωρίτερα το θάρρος να τον καλέσω σπίτι μου, αλλά δεν είχε σημασία πια. Μέσα σε όλη αυτή την αναταραχή, μου διέφυγε εντελώς ότι ο Σαν δεν είχε ορίσει κάποιο αντίτιμο για το όργανο που θα του έδινα, λες και δεν ήταν τα χρήματα ο λόγος που έμπαινα σε αυτή τη διαδικασία. Όπως και να έχει, τήρησα τις οδηγίες του κατὰ γράμμα. Το περίεργο ήταν ότι όντως κατάφερα να ενεργηθώ τέσσερις φορές, μολονότι δεν είχα φάει τίποτα τις τελευταίες πέντε ημέρες. Φαίνεται ότι το σώμα μου είχε αντιληφθεί τη σοβαρότητα της κατάστασης και αποφάσισε να συνεργαστεί για να κυλήσουν όλα όπως ακριβώς επιθυμούσε ο παλιατζής.

Το τελευταίο βράδυ πριν με επισκεφτεί, αφού έκανα το μπάνιο μου και έλουσα τα μαλλιά μου, ξάπλωσα γυμνή στον καναπέ του σαλονιού μου. Πρέπει να κοιμήθηκα για λίγες ώρες, αλλά κάποια στιγμή ξύπνησα, ενώ ήταν ακόμη σκοτάδι, από δυνατές σουβλιές στο στομάχι μου. Η πείνα μου είχε επιστρέψει με τέτοια δριμύτητα που κόντεψα να χάσω τα λογικά μου. Κοιτούσα πανικόβλητη τα χέρια μου να τρέμουν και το χνούδι του κορμιού μου να έχει ανασηκωθεί. Δεν μπόρεσα να αντέξω την τόση ένταση και μάλλον λιποθύμησα, γιατί δεν θυμάμαι τίποτα. Όταν συνήλθα, οι πρώτες αχτίδες του ήλιου διαπερνούσαν τις κουρτίνες μου και φώτιζαν το σαλόνι. Σηκώθηκα με κόπο και μπήκα στην μπανιέρα. Το ζεστό νερό με συνέφερε. Λούστηκα και έτριψα το σώμα μου με το σφουγγάρι για αρκετή ώρα, μέχρις ότου κοκκίνισε για τα καλά. Μετάνιωσα για την υπερβολή μου, αλλά δεν μπορούσα να κάνω τίποτα πια. Ήλπιζα μόνο ότι σύντομα θα περνούσε ο ερεθισμός και ότι το δέρμα μου θα έδειχνε και πάλι λαμπερό και υγιές. Κατευθύνθηκα στο σαλόνι και περίμενα τον Σαν. Πράγματι, στις 10:05 μου χτύπησε το κουδούνι.